

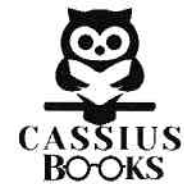
LBRIS

We know
books

IRINA DUMITRU

Cum să-ți procuri un

CRANIU

Capitolul 1

Mara aștepta examinarea, mușcând alternativ din unghii, depășind cu mult linia care ducea la carne. În coșul pieptului, inima-i bubuia aritmic, de-ai fi zis ca din clipă-n clipă o păștea un preinfarct. Broboane mici de sudoare se adunaseră pe frunte, unele prelingându-i-se pe fața albă ca varul. Din când în când, și le ștergea cu podul palmei, având grijă să nu facă pauze din recitarea mecanică a cursurilor kilometrice pe care le tot frământa între degete. Părea că rostește o incantație sau poate că, mai degrabă, amintea de un om smintit, care își contrazicea alter-ego-ul într-un discurs dinainte stabilit. *Nu, nu, nu.* Avea impresia că nu mai știa nimic, deși se pregătise mai mult decât temeinic, dedicându-se exclusiv acestui test, care nu era cel final, ci doar decidea cine intra și cine nu în examenul din vară.

Deodată, un țuit răsună și fata reacționează instinctiv, ducându-și mâna la geanta de poștaș. Scoase telefonul și văzu mesajul scurt, pe care i-l lăsase Andra: *ÎȚI ȚIN PUMNII. SUCCES!* Mai degrabă, baftă îi trebuia, își zise, totuși zâmbi la gândul că verișoara ei se gândea la ea, apoi îndesă la loc dispozitivul și își reluă procesul.

Toată lumea forfotea, cu toate că nu ca ea, restul fiind grupați câte patru-cinci sau măcar câte doi, însă ea prefera să nu se amestece. Privi în jur și oftă adânc. Altădată ar fi fost mult mai deschisă și mai comunicativă, dar persoana aceea se dusese demult. Acum era o creatură umblătoare care doar învăța. Trebuia să învețe, își zise și, cu asta, își continuă studiul.

Pe șira spinării, un fior o trecu la gândul că ar fi putut să o dea în bară. Nu-și permitea luxul, iar perspectiva aceasta era egală cu dezastrul. Nu avea alternativă pentru medicină și nici nu concepea altceva. Trebuia să intre, cu riscul unui accident vascular cerebral, trebuia să ajungă în examen. Străbătută de gândul acesta, crescuse intensitatea cu care rostea cuvintele învățate pe de rost, accentuându-le pe cele cheie.

— Popa, spuse profesorul, glasul lui răsunând în holul cu pereții înalți ai clădirii istorice.

Ecolul parcă reverbera la nesfârșit în sufletul ei, dar fata rămase de piatră, privind în gol, deși buzele i se mișcau în continuare, în vreme ce recita cursul fără să se oprească.

— Mara, pe tine te strigă, zise cineva.

Când își auzi numele, tânăra tresări, ca trezită din transă, apoi clipi de câteva ori.

— Mulțumesc, răspunse fâstâcit.

Deodată, avu senzația că mai avea puțin și se scăpa pe ea. Da, chiar acolo, de față cu toți, cu toate că fusese la baie de curând. Îi luă câteva secunde să se adune, netezindu-și ținuta anostă și îndesându-și cursurile în geanta de poștaș, apoi scoțând obiectul prețios.

Cu părul șaten, natural creț, tuns scurt, până la ureche, coama neastâmpărată de zuluți îi tot invadea chipul cu maxilar proeminent, făcând-o să arate mai degrabă ca o puștoaică de paisprezece ani. Acum, fața ei cu ten deschis era mai albă ca niciodată, pistruii fiind singurul lucru care îi mai anima figura. Ochii ei căpruii cercetară pentru o clipă mulajul de craniu uman și o cută îi apărură pe frunte, trădând vârsta ei reală, anume de douăzeci și două de primăveri. Colțurile

buzelor roșiaticice îi coborâra ușor, însă își scutură pentru o clipă capul, trase adânc aer în piept și ciocăni ferm.

Se strecură prin deschizătura ușii, ținând în mână mulajul și sperând că bărbatul nu avea să observe.

Știa prea bine pretențiile profesorului, precum și faptul că nimeni nu îndrăznea să îl contrazică. O colegă mai mare îi povestise întâmplarea din anul anterior, când picase zece studenți pentru că îndrăzniseră să nu se prezinte cu un craniu adevărat. Tot ce putea era să sperie că prestația ei impecabilă avea să o scape de pericol.

În sala imensă, pe un pedestal care abia îi susținea trupul deloc firav, profesorul Martin trona printre oasele care populau încăperea. Pe lângă tânăra subnutrită care înainta împiedicat până spre el, acesta părea să fie singura ființă cu carne pe ea, fata putându-se confunda lejer cu unul dintre schelete.

— Haide-odată! Ce tot aștepți? spuse pe un ton poruncitor namila de om, făcând-o să tresalte.

Mara trase un bilețel, îl desfăcu, hârtia lipindu-i-se de mâinile transpirate, apoi, citind cuvintele scrise, zâmbi larg. Știa subiectul. Oricum le cunoștea pe toate. Totuși, mimica ei avu exact efectul opus asupra bărbatului, a cărui figură porcină se transfigură într-una și mai pocită, cu gura schimonosită într-un rictus grotesc. Sprâncenele lui se împreunară, la mijlocul distanței dintre ele un pliu de grăsime formându-se.

Fata se fâstâci de pe un picior pe altul, apoi își găsi un punct de reper în cuta aceea de pe chipul lui rotofei. Fixându-și privirea acolo, începu să-și expună tema, străduindu-se a păstra o expresie cât se putea de serioasă,

spre a nu-i oferi vreun motiv pentru a se bosumfla. Zvonuri despre temperamentul coleric al bărbatului ajunseseră până la urechile ei. Aflase că uneori îi sărea țandăra din te-miri-ce. Parcă recitând *Tatăl nostru*, rosti aproape fără să respire întregul curs memorat cu punct și virgulă și expus asemenea, iar, când, într-un final, ajunse la capăt, trase o răsuflare dureroasă și umbra unui zâmbet îi încolți pe buze.

Profesorul, care până atunci lăsase impresia că nici nu o ascultase, surprinse momentul și, coborând spre ea, se apropie cu pași intimidanți.

— Unde-i craniul uman? întrebă el aproape mârâind, iar ochii i se îngustară atât de tare, că părură a se scufunda în grăsime.

— Eu n-am...

— Cum vii așa, fetițo? zise el, făcând-o să tremure sub privirea lui pătrunzătoare.

Marei îi lăsă impresia că șovăirea ei chiar îi dădea lui un fel de satisfacție bolnavă – aceea de a o umili. Adunându-și ideile pentru o pledoarie, fata se îndreptă de spate și spuse:

— Chiar am încercat, dar n-am găsit. Anul acesta au fost foarte puține și s-au dat la prețuri exorbitante. Eu n-am apucat, însă am învățat tot.

— Cum poți să te prezinți, dacă n-ai învățat? zise namila de om, analizând-o din cap până-n picioare, ca pe-un exponat de carcasă de miel și ignorându-i ultima replică.

— Dar am...

— Nici nu ți-e rușine! Ieși afară, măgărițo! Dacă nu înveți ce înseamnă un om observând un craniu, nu ai ce căuta aici. Nu intri în examen. Cum te cheamă? întrebă îndreptându-se spre catedră și apucând mapa în care erau notate numele

studentilor, apoi căută cu degetul și găsi. Popa? A, văd că ești la buget. Ieși afară și ne vedem la vară, zise el, gâfâind fenomenal.

Ultimele cuvinte îi răsunară fetei în cap și, fără să vrea, le trecu prin filtrul critic al celei care studiasse intens pentru examenul de bacalaureat. Își aminti de faptul că profesoara ei preferată îi spusese că „a ieși afară” era un pleonasm. Altădată poate că ar fi râs de slaba pregătire a celui care tocmai îi fusese judecător, însă nu era momentul.

În pieptul ei, cordul o luase razna și fata era conștientă că probabil că îi crescuse zdravăn tensiunea sau poate că îi scăzuse, știindu-se cu probleme de oscilare, în special în condiții de stres. Acesta era cu adevărat unul dintre acelea, de fapt, apogeul, pentru că a nu fi admisă în examen însemna restanță, alias pierderea bursei. *Oh, nu, nu e posibil!* își zise, iar trupul începu să-i tremure ușor, spera ea că insesizabil pentru cei din jur.

Aproape plutind, ajunse fără să vrea la ușă, apoi ieși, în mintea ei, un gol imens formându-se.

Pe hol, un șir lung de tineri așteptau pentru testul decisiv al unui student la medicină. Toți se uitau la ea insistent, privirile lor precum pumnalele săpând adânc în sufletul ei. Mai mult ca sigur auziseră tot.

Mara ar fi vrut să fie scutită de umilința de a fi văzută de toți plecând așa. Era sigură că vocea înțepată a profesorului, doctor, conferențiar Martin, răzbătuse prin materialul subțire al ușii. Se strădui din răspuțeri să pară că nimic nu se întâmplase, deși ochii roșii, împăienjeniți de lacrimi, ca un vulcan gata să erupă, și fața cadaverică spuneau altceva. Încercă să se gândească la înghețata pe care o mâncase cu o

seară înainte, ca să-și schimbe ideile, dar un grup de patru fete o încolți, blocându-i trecerea. Buimăcită de ceea ce pățise, nu o recunoscă decât pe fiica decanului, Eliza, cea cu părul roșu ca focul.

— Ce ți-a zis? Ai luat? întrebă Alexandra, o domnișoară blondă, elegantă, îmbrăcată toată în haine de brand și pantofi pe comandă.

Mara se încruntă, încercând să se sprijine de perete, în vreme ce capul îi bubuia, cuprins de o amețală îngrozitoare.

— De ce întrebi? Cred că s-a auzit în toată clădirea, spuse ea, străduindu-se a păstra un ton potolit.

De obicei nu ar fi reacționat așa, însă astăzi nu era o zi obișnuită.

— Da' ce te superi, fată? Întrebam și eu.

— Nu mă supăr, doar că mi-e puțin rău, răspunse ea, știind că nu era într-un tot adevărat.

De fapt, mai avea puțin și cădea din picioarele care abia o mai țineau, iar întreg corpul părea că-i trepida, însă cel mai rău o deranja presiunea din cap.

— De ce n-ai luat? N-ai avut timp să înveți? insistă Alexandra, susținută de chicotelile a două alte fete care-i țineau isonul.

— Chiar am învățat. Poate mai mult ca oricine, izbuti ea să zică, dar n-am reușit să fac rost de craniu și nu mă bagă-n examen, continuă ea, în vreme ce pierdea și mai mult din puținul echilibru care-i mai rămăsese.

— A, atunci soarta! spuse cealaltă, un zâmbet sadic ivindu-i-se pe chip, apoi se răsuci pe tocure în direcția din care venise.

— Săraca! șopti Eliza pe un ton zeflemitor, rânjind în barbă.

Adevărul era că părea destul de curios faptul că Diana îi sugerase să o caute, gândi Mara. Nu erau tocmai amice, dar nici nu o displăcea. De fapt, Mara medită adânc. În halul acesta ajunsese: fără iubit, fără ieșiri în club, fără prieteni și fără niciun fel de interacțiune socială. Scutură din cap. Era singurul mod în care putea să supraviețuiască la medicină.

După o zi întreagă de alergat între diferite corpuri ale facultății, împrăștiate prin tot orașul, cu mai puțin de o oră timp liber între cursuri și examene, porni spre cămin.

Telefonul începu să-i vibreze în geantă, așa că se apucă să scormonească prin ea. Îl găsi, într-un final, iar numele apelantului îi lumină fața.

Era tot verișoara ei, căreia îi promisese că avea să o țină la curent cu deznodământul examenului. Îi datora măcar atât, după efortul de a o fi meditat la chimie timp de un an de zile, înainte să fie admisă la medicină. Și o făcuse gratis. De fapt, cele două crescuseră ca surorile câtă vreme fata locuise la ea, pe când era la liceu. Apoi Andra plecase la capitală și dăduse și ea la aceeași facultate, după care o abandonase și se apucase să studieze chimia. Acum lucra la ceva legat de industria farmaceutică, nu știa sigur ce. Era cu șase ani mai mare decât ea, iar Mara o admira foarte mult, considerând-o mult mai inteligentă decât ea. Deși se simțea ruptă de oboseală și anticipa de ce o sunase, îi răspunse.

— Am dat-o în bară, Andra.

— Of, îmi pare așa de rău! Ce ți-a picat, de n-ai știut?

— Am fost pe subiect; nu asta e problema. Chestia e că... adică, probabil că știi pretențiile lui Martin. Nu am avut craniu real.

— Nu s-a schimbat nimic în patru ani.

— Se pare că nu. Oricum, te rog să nu te superi, dar trebuie să închid. Sunt în fața căminului.

— Odihnește-te. Bine?

Cu un îngânat de îhî, întrerupse apelul și își continuă drumul.

Ajunse într-un final în fața ușii camerei și răsuflă adânc. Fusese cel mai lung drum din viața ei, cu picioarele încă tremurând, iar tâmpile pulsându-i îngrozitor și amplificând nebunia din capul ei. Nu asta era. Stomacul îi chiorăia de ceva vreme și concura cu senzația de greață care o împiedicase până atunci să mănânce.

Ca să fie totul mai rău, era beznă pe hol. Ultimul bec care funcționase își dăduse și el duhul, însă nimeni nu se obosise să-l înlocuiască. De multe ori se gândise să îl schimbe chiar ea. Totuși, nu avusese încă timpul pentru asta.

Orbecăind prin întuneric, se cotrobăi în geanta de poștaş și găsi într-un final ceea ce căuta, singurul lucru bun din întreaga zi.

Se chinui să descuie, dar broasca părea stricată, iar cheia refuza să se întoarcă.

— Ceapa mă-tii, bolborosi ea.

Apăsă pe clanță, să verifice dacă nu cumva vreuna dintre cele două colege se afla înăuntru. Bianca pleca mai tot timpul la prieten și se îndoia că ar fi fost acolo. Era mult mai multă liniște fără aceasta, după ea. Leila, fata cu care se contrazicea mereu pe tema curățeniei în cameră, trebuia să fi pornit deja spre casă, pentru weekend. Mara era singura care rămânea în campus mai mereu.

Se căută după vechitura de telefon și constată că îi murise bateria. În clipa aceea, și-ar fi dorit să fi fumat. I-ar fi prins bine o brichetă, să vadă ceva în jur.

Avea strania senzație că ar fi fost urmărită, deși era conștientă că exista paznic la intrare și că, teoretic, nu ar fi avut cum să intre străini. În realitate, nu folosea la nimic. Nu o dată se adăpostise în cămin Baba Gaia, cum îi spuneau toți, o bătrână alienată, de pe stradă, care fura papucii lăsați afară de vreun student. Cu toții se fereau acum și țineau lucrurile înăuntru. Bătrâna însă nu făcea altceva și nici nu o deranja pe Mara în vreun fel. Dacă se gândea bine, nici măcar nu o văzuse purtând vreodată încălțăminte dispărută, căci umbla mereu cu aceiași șoșoni gumați, plini de noroi, pe care îi târșăia pe podeaua și așa jengoasă a coridorului de cămin. Într-o noapte, chiar se pomenise cu baba dormind încovrigată pe covorul ei și, nu știa de ce, dar simțise milă pentru aceasta.

Se scutură de gânduri, încercând să potrivească mai bine cheia în gaură, smucind-o din când în când, în speranța că minunea s-ar fi produs și ar fi putut deschide.

Dinspre toaletele comune, un damf de fecale amestecat cu mult clor făcea aerul aproape irespirabil, așa că Mara încercă să-și țină respirația cât mai mult timp, până ar fi ajuns în zona sigură. Era atât de concentrată, că nu observă umbra care se apropia de ea.

Forma venea cu rapiditate, fiind la doar câțiva centimetri distanță în spate, luând treptat conturul unui om.

Știa că era acolo. Îl simțea. Respirația lui aproape că îi mângâia pielea, precum cea a unui prădător ce-și pândește victima.

Brusc, o mână rece îi atinse umărul dezgolit, răspândindu-i fiori de gheață în tot trupul, iar inima începu să-i vibreze puternic, încât un aparat tensiometru ar fi luat-o razna atunci, arătând valori imposibile. Un țipăt înăbușit îi ieși din plămâni și se amplifică în holul pustiu.

Capitolul 2

— Hei, ce naiba? Țipi de parcă ai văzut o fantomă!

O voce familiară o readuse oarecum cu picioarele pe pământ, deși îi luă ceva să o asocieze cu un nume. Încă tremura toată și fu nevoie de ceva timp să-și revină.

— Diana?

— Cine credeai că e?

— Ce m-ai speriat! Să nu mai faci așa ceva! Era să mor de frică, zise ea, scuipându-și în sân și gâfâind ușor.

Se apucă să-și facă și cruce, apoi, amintindu-și că avea companie, deși încă era negru totul și nimeni n-ar fi putut să o vadă, se prefăcu a-și scărpinga fruntea. Realiză atunci că transpirase toată, așa că gestul ei se dovedi a fi unul util.

Fusese clar cea mai îngrozitoare zi din întreaga ei existență. Un gust ciudat îi umpluse gura, ceva între amarul medicamentelor și greața dinainte de a vomita. Cu toate că ar fi vrut să ignore senzația, îi era imposibil, pentru că totul se lega cu ceea ce se petrecea în stomac.

— Puteai s-aștepți să intru, nu să apari așa, spuse ea, străduindu-se a se concentra pe ceea ce se întâmpla în jur, poate-poate i-ar fi trecut greața.

— Taci, fată, că ne-aude tot căminul, șopti colega ei, ducând un deget la gura celeilalte. Hai, nu deschizi? șușoti Diana, gesticulând în întunerice cu intenția de a o grăbi, cu toate că interlocutoarea ei nu o putea zări bine.

— Nu merge. Nu știu ce are. Mă chinuiesc de două minute și am o grămadă de treabă de făcut.

— Stai să încerc și eu, zise cealaltă, împingând-o cu șoldul mai încolo, gata s-o dărâme pe Mara.

Răsuci cheia înainte și înapoi, până ce reuși, apoi pătrunse neinvitată în cameră.

În vremea aceasta, Mara miji ochii spre cealaltă și vru să spună ceva, însă își mușcă limba, iar cuvintele care-i ieșiră fură:

— Intră, dacă tot ai deschis. Nu sunt tocmai o gazdă bună în clipa aceasta, spuse ea, îndreptându-se de spate, apoi își forță mușchii feței să afișeze un zâmbet de complezență. Ți faci un ceai? continuă, oferindu-i singurul lucru pe care îl avea prin dulap.

— Nu, mulțam fain! Nu stau mult.

— Ok, băigui Mara, apoi, amintindu-și de facultate, cântări puțin înainte de a întreba pe un ton domol. Cum a fost la testare?

Diana tuși, înecându-se.

— Cum să fie?

— Ai intrat în examen sau te-a lăsat pe dinafară? insistă, în vreme ce urmărea fața Dianei, care pălise.

— Ha! Nu, măi, că doar nu-s Alexandra. Noi, ăștia fără cash, nu ne descurcăm la fel de bine.

— Deja îmi pare rău c-am întrebat.

— N-are de ce.

Totuși, conversația aceasta răscoli în ea amintirea evenimentului recent, stârnind o reacție cumplită în burta ei, care protesta în fața abuzurilor. Protesta zgomotos, răsunând în liniștea camerei.

— Da, așa sunt și eu, replică Diana la vociferarea stomacului Marei. Nici nu știu ce să fac... Dacă nu intru în examen...

Dianei îi pierise zâmbetul obișnuit. Culoarea palidă de mai devreme se adâncea, astfel încât fata era aproape de nerecunoscut. Își plimbă privirea prin camera goală, sărind de la un pat la altul. Mara făcu la fel, parcă intuind gândurile celeilalte. Lenjeriile păreau de un amestec de bumbac și poliester. Nici urmă de satin sau damasc. Ba, toate erau decolorate. Nu erau multe obiecte personale afișate. Nimic sofisticat, doar cărți pe unul dintre paturi, tocmai pe acela spre care se îndrepta Mara. Un singur lucru făcea discrepanță. De sub unul dintre celelalte paturi ieșeau vârfurile unor pantofi mult prea scumpi pentru a se afla într-o astfel de locație.

— Ai tăi nu sunt tot medici? Nu te pot ajuta cu examenul? întrebă Diana pe un ton anost, fixând-o cu privirea.

— Mama e femeie de serviciu la o școală, iar tata, când nu are permisul luat, o face pe șoferul de taxi. Mai am trei frați mai mici în școală și asta înseamnă că, în afară de un borcan cu sarmale trimis pe tren la sfârșit de lună, alt ajutor nu primesc. Tata a zis să-mi găsesc o slujbă, că el nu mă poate ține la studii.

— Și cum te descurci?

— Încă din clasa a X-a, m-am chinuit să strâng orice bănuț posibil, vânzând cosmetice colegelor și punând la ciorap premiile de la olimpiade. N-am adunat mult, nu-ți închipui. Norocul meu e că, fiindcă mama lucrează în învățământ, nu plătesc taxă la cămin. Sunt și la buget. Bine, asta nu pentru mult timp.

Apoi Mara se apucă să se răzbune pe unghiile care n-aveau nicio vină, în timp ce din stomacul ei se auzi un zgomot puternic de mațe chiorăind. Îi era foame, dar gustul care-i rămăsese în urma eșecului o împiedica să înghită ceva.

